

till Anklam, kastade de svenska gränsposteringarna tillbaka, besatte Wollgast, Demmin och Greifswald samt stod den 30 Januari utanför Stralsund, som blockerades och efter hand inneslöts medelst åtskilliga af fransmännen uppförda skansar. Svenskarne gjorde under Februari och Mars månader flera utfall för att oro fienden och hålla honom på afstånd, och då mot slutet af Mars belägringshärens styrka var så förminskad, att den var till antalet underlägsen de belägrades, beslöto Essen och Armfelt att söka genom ett allmänt utfall upphäfva belägringen. Detta skedde ock den 1 April, då fransmännen efter en fäkting vid Lüdershagen drefvos undan till Greifswald, hvarefter svenska hären delade sig och den ena afdelningen tågade mot Anklam, den andra mot Demmin, hvilka båda städer intogos den 3 April. Under återtåget förlorade fransmännen omkring 1,300 man och drogo sig nu till Stettin. Svenska venstra flygeln under Armfelt och Vegesack följde efter samt besatte Ückermünde, Torgelow, Ferdinandshof och Friedland, medan högra flygeln stannade i Demmin. En division kanonslupar inträngde i Frische Haff och gjorde flera landstigningar, äfvensom en mindre afdelning besatte öarne Üsedom och Wollin.

Denna de svenska vapnens öfverlägsenhet blef dock ej långvarig. Sedan Mortier fått Napoleons befallning att drifva svenskarne från preussiska området, uppbrot han den 13 April från Stettin med 13,000 man och anföll den 16 Vegesack, som tvangs att draga sig tillbaka till Anklam. Härigenom blef öfverste Cardell, som med ungefär 1,000 man stod vid Ückermünde, afskuren och begynte derför inskeppa sitt folk på skärgårdseskadern; men, medan han härmed var sysselsatt, anfölls han af fransmännen den 17, och ehuru han lyckades rädda sig sjelf med några hundra man, måste dock största delen af hans styrka, 677 man, gifva sig fangen, hvarjemte 4 kanoner förlorades. Armfelt, som utan order från öfverbefälhafvaren Essen ledt detta ströftåg inåt preussiska området och derunder allt för mycket spridt sina trupper, skildes nu från sitt befäl, och Essen fann den svenska härens ställning så betänklig, stt han föreslog Mortier en vapenhvila, hvilken ock den 18 April ingicks i Schlatkow, vid sammanträde mellan båda öfverbefälhafvarne. Stilleståndet afslöts på obestämd tid, under vilkor att fiendtligheterna icke skulle återbegynna förr än efter tio dygns uppsägning; att Peene-strömmen skulle utgöra gränsen mellan båda härarne; att inga engelska eller andra mot Frankrike fiendtliga trupper skulle under stilleståndstiden få i Pomern landsättas eller genomtåga detta landskap, samt att Sverige icke skulle lemna städerna Danzig och Colberg något biträde mot fransmännen. Denna öfverenskommelse gillades af konungen.

Den 20 April afslöts i Bartenstein en öfverenskommelse mellan Sverige och Preussen, som förband sig att till Pomern afsända en kår, hvilken skulle uppbringas till omkring 12,000 man och ställas under Gustaf Adolfs befäl samt i förening med svenska hären operera mot fransmännen och, om möjligt, framtränga till Berlin.